

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

_____ (hierna: de vreemdeling),
appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank)
van 22 juli 2009 in zaak nr. 09/5540 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 oktober 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 4 februari 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 juli 2009, verzonden op diezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 augustus 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 februari 2010, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. C.J. van Woerden, advocaat te Den Haag, en de staatssecretaris, vertegenwoordigd door drs. H. Heinink, werkzaam bij het Ministerie van Justitie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven, in hun onderlinge samenhang bezien en samengevat weergegeven, klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het in artikel 8, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) neergelegde recht op eerbiediging van het privéleven niet is geschonden. Zij voert daartoe aan dat, nu zij nog maar zeven jaar oud was toen zij door haar moeder naar Nederland werd gehaald, hier veertien jaar onafgebroken verblijft, een sociaal netwerk heeft opgebouwd en onderwijs heeft gevolgd, artikel 8 van voormeld verdrag tot vergunningverlening noopt.

2.1.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft, voor zover thans van belang, een ieder recht op respect voor zijn privéleven.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.1.2. De vreemdeling heeft nimmer beschikt over een verblijfstitel die haar feitelijk tot het uitoefenen van privéleven in staat stelde. Voorts moet

worden vastgesteld dat de feiten die in hoger beroep zijn aangevoerd niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden vormen dat - gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan. Daarom bestaat voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat geen sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, geen grond.

De grieven falen.

2.2. Hetgeen overigens is aangevoerd en voldoet aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Zoals de staatssecretaris ter zitting heeft aangegeven, staat het de vreemdeling vrij, voor zover zij heeft betoogd dat de omstandigheden waarin zij verkeert wegens de schrijnendheid daarvan tot vergunningverlening dienen te leiden, een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 in te dienen.

2.4. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van
mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

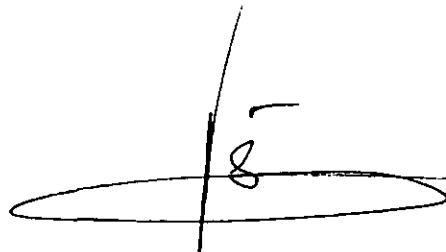
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 juni 2010

91-631.

Verzonden: 29 juni 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

II

4

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Afdeling 3, enkelvoudige kamer

Reg.nr: AWB 09/5540 BEPTDN

UITSpraak ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

In het geding tussen

eiseres, V-nummer , woonplaats kiezende ten kantore van haar
gemachtigde, mr. C.J. van Woerden, advocaat te 's-Gravenhage,

en

de staatssecretaris van Justitie, verweerder.

I PROCESVERLOOP

1 Eiseres, geboren op en van Ghanese nationaliteit, verblijft als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in Nederland. Bij schrijven van 24 januari 2005 heeft zij een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als doel "verblijf bij ouder ". Op deze aanvraag is door verweerder op 11 oktober 2005 afwijzend beslist. Eiseres heeft tegen dit besluit op 20 oktober 2005, nader aangevuld bij schrijven van 20 december 2005, een bezwaarschrift ingediend. Op 26 april 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Bij schrijven van 1 mei 2007 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 4 november 2008, nr. AWB 07/10805 en AWB 07/18497, heeft deze rechtbank, zittinghoudende te Amsterdam, het beroep gegrond verklaard en het besluit van 26 april 2007 vernietigd. Op 4 februari 2009 heeft verweerder opnieuw beslissende voornoemd bezwaar ongegrond verklaard.

2 Bij schrijven van 19 februari 2009 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 6 juli 2009. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. M.P. Schelfaut.

II OVERWEGINGEN

1 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

Reg.nr. AWB 09/5540 BEPTDN

2

2 Eiseres stelt dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte zijn oordeel, dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd met als doel "verblijf bij ouder" (hierna: referente), heeft gehandhaafd.

Daartoe heeft zij - samengevat - het volgende aangevoerd.

Referente heeft niet altijd een bijstandsuitkering genoten. Zij voldeed tijdens het verloop van haar aanvraag van december 1995 aan het inkomensvereiste. De Postbank kan echter over 1996 en 1997 geen rekeningafschriften meer verstrekken.

Voorts stelt verweerder zich ten onrechte het standpunt dat eiseres niet heeft aangetoond dat zij met referente heeft samengewoond. Immers, eiseres heeft in de periode van 3 mei 1999 tot 5 januari 2007 op het zelfde GBA-adres als haar moeder staan ingeschreven. Zij woonde voordat zij in begin 2008 zelfstandig ging wonen bij haar moeder en oefende gezinsleven met haar uit. Verweerder heeft de mvv-eis laten vallen, omdat van eiseres niet verwacht kan worden dat zij terugkeert naar Ghana. Verweerders overweging dat referente eiseres naar Ghana kan volgen is hiermee tegenstrijdig. Er is sprake van inbreuk op haar privé-leven door haar na een periode van verblijf in Nederland van ongeveer 14 jaar geen rechtmatig verblijf te gunnen. Eiseres verwijst hiertoe naar de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 20 maart 2007 (nr. 5410/03).

Op 30 juni 2009 heeft eiseres de rechtbank nog een aanvulling op haar beroep doen toekomen.

3 Verweerder stelt zich onder verwijzing naar de ingediende stukken op het standpunt dat eiseres niet voor de gevraagde vergunning in aanmerking komt. Verweerder stelt zich op het standpunt dat referente niet aan het middelenvereiste voldoet. Tevens is niet afdoende aangetoond dat sinds 2005 wordt voldaan aan de voorwaarde van samenwoning en gemeenschappelijke huishouding met referente als bedoeld in artikel 3.17, onder a, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000.

4 Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperkingen verleend, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Daarbij is bepaald dat aan de vergunning voorschriften kunnen worden verbonden.

Artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000 vermeldt dat de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperkingen verband kunnen houden met gezinshereniging of gezinsvorming.

Ingevolge artikel 3.13 van het Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning onder deze beperking verleend aan het in artikel 3.14 genoemde gezinslid van de in artikel 3.15 bedoelde hoofdpersoon, indien aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 van het Vb 2000 genoemde voorwaarden wordt voldaan, terwijl in de overige gevallen de verblijfsvergunning kan worden verleend.

Ingevolge artikel 3.17, onder a, van het Vb 2000 wordt deze verblijfsvergunning verleend indien de vreemdeling en de hoofdpersoon samenwonen en een gemeenschappelijke huishouding voeren.

Het beleid met betrekking tot gezinshereniging en gezinsvorming is neergelegd in de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000, hoofdstuk B2.

Reg.nr. AWB 09/5540 BEPTDN

3

Ingevolge hoofdstuk B2/4.9 van de Vc 2000 moeten de vreemdeling en de persoon bij wie deze wil verblijven feitelijk samenwonen en een gemeenschappelijke huishouding voeren. Zij dienen ook naar buiten toe, bijvoorbeeld naar de werkgever, de belastingdienst en de zorgverzekeraar, hetzelfde adres te voeren. Daarnaast dienen de vreemdeling en de persoon bij wie deze wil verblijven op hetzelfde adres in de GBA te staan ingeschreven.

De rechtbank acht dit beleid niet onredelijk.

5 De rechtbank overweegt allereerst ten aanzien van de aanvulling van 30 juni 2009 op het beroep kort voor de zitting bij de rechtbank is ingekomen en derhalve wegens strijd met de goede procesorde niet bij de beoordeling van de onderhavige zaak zal worden betrokken.

6 Voorts overweegt de rechtbank als volgt.

De in hoofdstuk B2/4.9 van de Vc 2000 neergelegde beleidsregel geeft een nadere invulling aan artikel 3.17, aanhef en onder a, van het Vb 2000 waarin de vereisten van samenwonen en het voeren van een gemeenschappelijke huishouding zijn opgenomen. Het feit dat eiseres en de hoofdpersoon niet op hetzelfde adres in de GBA staan ingeschreven kan in het algemeen in redelijkheid tot bewijs dienen voor de aanname dat er geen sprake is van samenwoning en gemeenschappelijke huishouding. Dit is naar het oordeel van de rechtbank slechts anders indien eiseres op basis van andere feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt dat zij, ondanks het niet ingeschreven zijn in de GBA, wel met referente samenwoont. Hiervan is niet gebleken. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat blijkens het GBA-uitreksel van 2 januari 2009 referente van 3 mei 1999 tot 5 januari 2007 op adres Millingenhof 15 te Amsterdam stond ingeschreven en dat zij op laatstgenoemde datum is vertrokken naar Groot-Brittannië. Voorts is niet weersproken dat eiseres gedurende een langere periode bij een tante heeft gewoond. Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt kunnen stellen dat eiseres na het vertrek van referente in 2007 naar Groot-Brittannië niet meer voldoet aan de voorwaarde van samenwoning en het voeren van een gemeenschappelijke huishouding als bedoeld in artikel 3.17, onder a, van het Vb 2000.

7 Met betrekking tot het middelenvereiste overweegt de rechtbank het volgende.

Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, kan een aanvraag voor het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Ingevolge artikel 3.73, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000 zijn de in artikel 16, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 bedoelde middelen van bestaan in ieder geval zelfstandig, indien verworven uit wettelijke toegestane arbeid in loondienst, voor zover de vereiste premies en belastingen zijn afgedragen.

Het beleid met betrekking tot middelen van bestaan is weergegeven in hoofdstuk B1/4.3 van de Vc 2000.

Op enig moment tussen de datum van indiening van de aanvraag en het moment waarop op die aanvraag wordt beslist, moet gelijktijdig worden of zijn voldaan aan de drie elementen van de middelen van bestaan: zelfstandig, duurzaam en voldoende. Dit vloeit voort uit

7

Reg.nr. AWB 09/5540 BEPTDN

4

artikel 16, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 in samenhang gelezen met artikel 26, eerste lid, van de Vw 2000.

De rechtbank volgt verweerder in zijn oordeel dat niet is aangetoond dan wel anderszins is gebleken dat referente beschikte over voldoende zelfstandige en duurzame middelen van bestaan waaruit blijkt dat zij dient te worden vrijgesteld van het middelenvereiste.

De stelling van eiseres dat de Postbank over 1996 en 1997 geen rekeningafschriften meer verstrekt, leidt niet tot een ander oordeel.

Eiseres heeft een beroep gedaan op artikel 8, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Hierin is - voor zover hier van belang - bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven ("family life").

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De rechtbank is van oordeel dat tussen eiseres en referente familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM bestaat.

Van inmenging in de zin van artikel 8, eerste lid, van het EVRM is evenwel geen sprake, nu het bestreden besluit er niet toe strekt eiseres een verblijfstitel te ontnemen die haar tot uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande in staat stelde. Evenmin is sprake van zodanige bijzondere feiten en omstandigheden dat uit het recht op respect voor het familie- en gezinsleven niettemin voor verweerder de positieve verplichting voortvloeit aan eiseres verblijf hier te lande toe te staan. Niet aannemelijk is gemaakt dat de band tussen referente en eiseres zo bijzonder is, dat moet worden aangenomen dat van een bijzondere afhankelijkheid sprake is. Daarbij wordt overwogen dat eiseres volwassen is, zelfstandig woont en referente sinds januari 2007 in Groot-Brittannië verblijft. Niet is gebleken dat sindsdien sprake is van een intensieve uitoefening van het familie- en gezinsleven. Voor die tijd is eveneens niet komen vast te staan dat eiseres wel invulling heeft gegeven aan de uitoefening van het gezinsleven met haar moeder. Eiseres heeft verklaard gedurende de periode daarvoor langdurig bij haar tante te hebben gewoond. Niet is aangetoond dan wel gebleken is van een intensieve uitoefening van het familie- en gezinsleven met haar moeder gedurende die periode. Evenmin is aangetoond dan wel anderszins gebleken dat sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding tussen eiseres en haar tante. Gelet op vorenstaande is geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat onvoldoende is onderbouwd dat in dit geval een objectieve belemmering bestaat om het familie- en gezinsleven elders uit te oefenen. De rechtbank overweegt daartoe dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet gebleken is dat van referente niet zou kunnen worden gevergd eiseres te volgen naar Ghana.

De stelling van eiseres dat sprake is van schending van haar privé-leven, nu zij al 14 jaar in Nederland verblijft, alhier haar sociale netwerk heeft en onderwijs volgt, slaagt evenmin.

8
/

Reg.nr. AWB 09/5540 BEPTDN

5

De rechtbank overweegt daartoe dat eiseres had kunnen en behoren te weten dat na het vertrek van referente naar Groot-Brittannië het doel van de gevraagde verblijfsvergunning, te weten verblijf bij haar moeder, zou komen te vervallen. Door willens en wetens in Nederland te blijven en te studeren heeft eiseres een voor haar rekening komend risico genomen.

6 Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning.

7 Het beroep is derhalve ongegrond. Er bestaat geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. A.H. Bergman, in tegenwoordigheid van de griffier P.J.C. de Jong.

Uitgesproken in het openbaar op 22 juli 2009.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

Afschrift verzonden op: 22 JUL 2009

Mr. Cornelis van Woerden

ADVOCaat

2^e Herstel: gedateerd & volledige uitspraak aangehecht

1 pag. ①

Advocatenkantoor
Mr. Cornelis van Woerden
Kamperfoeliestraat 193
2563 KG Den Haag
Tel. 070 - 325 1825

Aan Raad van State
 Afd. Bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16 1113
 2500 BC Den Haag

17 AUG 2009

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 AUG 2009	
ZAAKNR.	200906158-1
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geachte heer/mevrouw,

Inzake: Hoger Beroep
Betreft:

voor deze aangelegenheid woonplaats kiezende aan de Kamperfoeliestraat 193, 2563 KG Den Haag ten kantore van de advocaat mr. C.J. van Woerden, die daartoe... bepaaldelijk gevolmachtigd dit hoger beroep aantekent tegen de uitspraak d.d. 22 juli 2009 (AWB 09/5540 BEPTDN).

Appellante is het niet eens met voornoemde uitspraak en wenst hier tegen in hoger beroep te komen op de navolgende gronden:

1. De overweging dat appellante's beroep op schending van artikel 8 EVRM, in de zin van inbreuk op het privé-leven moet falen, kan appellante in redelijkheid niet volgen. Onbetwist staat vast dat vanaf het moment dat appellante in 1995 voet op Nederlandse bodem zette, zij onafgebroken ruim veertien (14) jaar alhier te lande heeft verbleven. En alhier te lande haar sociale netwerk heeft opgebouwd en onderwijs heeft gevolgd.
2. Toen appellante door haar moeder en toenmalige partner vanuit het land van herkomst naar Nederland werd gehaald was zij slechts zeven (7) jaar oud. Niet valt in te zien dat het feit dat appellante hier een bestaan heeft opgebouwd in termen van een sociaal netwerk en scholing voor haar risico zou behoren te komen. Toen de moeder van appellante in 2007 naar Engeland vertrok, was appellante al twaalf (12) jaar in Nederland. En is alhier te lande gedurende die 12 jaar door de overheid gedoogd, al dan niet hangende de vreemdelingenrechtelijke procedure en aldus geworteld geraakt. De overweging van de rechtbank snijdt geen hout, want de bedoelde worteling alhier te lande vond uiteraard niet plaats nadat de moeder van appellante in 2007 vertrok naar Engeland. Maar had natuurlijk juist in de twaalf (12) vormende jaren daarvoor reeds plaats gevonden.

(2)

3. Appellante meent daarom dat de aangevallen uitspraak geen stand kan houden. Ten eerste omdat de motivering in redelijkheid niet navolgbaar is en mitsdien sprake is van een motiveringsgebrek. Ten tweede omdat de feiten en omstandigheden van het geval wel degelijk inbreuk opleveren op artikel 8 EVRM in de zin van inbreuk op het privé-leven. Voor die inbreuk valt geen rechtvaardigen te vinden.
4. Appellante is ontheven van het MVV-vereiste (hardheidsclausule). Niet valt in te zien dat enerzijds een rechtzoekende wordt ontheven van het MVV-vereiste in verband met de hardheidsclausule, maar anderzijds toch rechtmatige toegang tot Nederland wordt ontzegd, met voorbij gaan aan dezelfde hardheid die dat de facto oplevert. T.w. gedwongen terugkeer naar het land van herkomst. Het een is niet in overeenstemming te brengen met het ander. Ook hierom is de aangevallen uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

REDENEN WAAROM: verzocht wordt om de aangevallen beslissing te vernietigen met zodanige uitspraak als Uw Raad zal vernemen te behoren.

D.d. 17 AUG 2009

Gemachtigde: ~~mr. C.J. van Woerden~~

Advocatenkantoor
Mr. Cornelis van Woerden
Kamperfoeliestraat 193
2563 KG Den Haag
Tel. 070 - 325 1825